

MOJE TŘI CESTY

František Hlaváč: Mám rád jižní národy, jsou to srdcaři

Na cestách vyhledává prosté lidi, rád s nimi posedí a popovídá. Většinu profesního života se František Hlaváč, bankovní manažer, který před 10 roky založil vlastní firmu CFH Group, specializující se na obchod třeba s luxusními matracemi Magniflex, pohyboval v obleku. „A na jednu si na sebe vezmu kraťasy, tričko, těžké boty, nikdo mě nezná a nebaví se se mnou kvůli tomu, že mám nějaké postavení, ale chce mě poznat jen tak,“ naznačuje, co má na cestování nejraději.

Za socialismu měl dva cestovatelské cíle, které sice považoval za neuskutečnitelné, ale to prý neznamena, že o nich nemohl snít – mys Dobré naděje a sochu Svobody. Obě místa považoval za mystická. Jedno kvůli tomu, že tam podle některých končil svět, a druhé pro ten symbol svobody.

„Když jsem pak na obou místech stál, tak jsem měl mrazení v zádech. Třeba před sochou Svobody jsem měl chuť se poklonit a pokleknout. Nebo na mysu Dobré naděje, když jsem stál na skalách a koukal do hlubokých vod dvou oceánů, jsem vnímal silnou magičnost toho místa,“ vypráví Hlaváč.

V poslední době si vytyčil ještě jeden cestovatelský cíl. Když zavítá do světových metropolí, tak tam obvykle zajde do jejich národního divadla. I kdyby sehnal lístky jen k stání. „Ještě jsem nebyl v Austrálii. Těším se na budovu opery v Sydney.“

-TEXT - MARCELA HONSOVÁ - FOTO - VÁCLAV VAŠKŮ, ARCHIV FRANTIŠKA HLAVÁČE

Krétá: Cesta od civilizace k civilizaci trvá den až dva

František Hlaváč se potřebuje na cestách o pocity a zážitky podělit. „Společný prožitek třeba s dlouholetými kamarády je krásný a ani nemusíme večer moc mluvit. Stačí, když sedneme na pláž a otevřeme víno.“ Tohle si užívá především na Krétě. Přestože se snaží objevovat nová místa, tak tento ostrov je výjimkou. „Když objevíte ráj, je hezké se tam na pár dní v roce vrátit.“

Cílem je evropská dálková trasa E4, jejíž začátek je v Kastelli Kíssamou na severozápadě ostrova a po 320 kilometrech končí v Káto Zákros na východě Kréty. „My začínáme v zátocce Elafonisi s růžovým pískem a končíme v Matala, kde pobývali vyznavači hnutí hippies. Celé dny stoupáme nahoru na překrásné výhledy a zase dolů třeba ke zcela opuštěným plážím,“ vypráví Hlaváč. Většina těchto túr trvá od jedné vesničky ke druhé den. „Nejdelsí jdeme dva dny a na tu dobu si bereme s sebou jídlo i pití.“

Příští rok bude Hlaváč organizovat už dvacátý ročník pěší poutě Krétou. Takže má na trase spousty známých. „Každý z party máme povinnost koupit becherovku a místním v těch taverničkách předáme vždy jednu lahev. Vidíme se jednou za rok, ale vždy se vesele vítáme, objímáme.“

Provence: Po stopách impresionistů provází světlo

Zcesty po Provence, jejímž cílem byli především impresionisté, si František Hlaváč odnesl přesvědčení, že světlo je v této části Francie zcela výjimečné. „Diváte se na strom a jeho listy a vidíte to jinak než u nás, protože to světlo má jinou intenzitu, jinou čistotu.“

Hlavně měl ale podnikatel možnost stát na místech, kde umělci tvořili, a srovnával realitu s tam vystavenými kopiemi jejich děl. „Francouzi mají tyto cesty městy úžasně zpracované. Dostanete mapky a podle nich hledáte místa, kde kdysi stáli Vincent van Gogh, Paul Gauguin nebo Paul Cézanne a malovali. Měl jsem před sebou umělecké dílo i skutečný objekt, to bylo fascinující.“

Manželé Hlaváčovi bydleli kousek od Avignonu, odkud podnikali výlety do míst, kde působili impresionisté, takže si především prošli Arles a Aix-en-

Provence. Například v Aix stáli v místě, odkud Cézanne maloval horu Viktorie ve všech ročních obdobích.

„Já stál na tom samém místě a díval se na tu samou horu,“ vzpomíná, že navštívil rovněž Cézannův ateliér a v jeho zahradě sledoval studenty umění, kteří tam přišli malovat. „Sedli jsme si vedle nich a koukali, co dělají. To je nádherna, najít si ten čas, zastavit se a užít si to.“

Mexiko: Termity chutnají podobně jako žvýkačka

Cestu Mexikem pomohl Františku Hlaváčovi naplánovat kamarád jeho syna, který tam založil potápěčskou školu. Takže se s manželkou a dcerou dostali do míst, kam běžně turisté nemíří – hlavně do džunglí zarostlých mayských sidel.

„Aby to bylo opravdu dobrodružství, tak nás pralesem provázel lakandonský indián. Měl dlouhé černé vlasy, na sobě bílou řízu a na nohách takové vietnamky,“ líčí, jak je v tomto obutí vedl neprostupnou džunglí. „Celý ten prales kolem nás vřeštěl, a když jsem se na chvíli zastavil, tak jsem vůbec neviděl, kudy dál pokračovat. Pro laika není cesta vidět, vidí ji jenom místní.“

A právě o zvyky místních indiánů se Hlaváč zajímal. Takže třeba viděl bahno, kterým si myjí lidé v pralese vlasy, co žvýkají v případě žaludečních problémů nebo jak si osvěžují dech. „To jsem strčil ruku do hnízda termity a pak si ji olízl a ty termity rozkousal. Opravdu jsem měl v ústech pocit, jako bych snědl pepřmint.“

Průvodce zavedl Hlaváče také do mayského města, které bylo naprosto zarostlé, nenavštěvované, takže šlo o dost namáhavý trek. „Najednou vykoukl vrcholek svatyně, která byla podepřená kůly. Uprostřed džungle v Mexiku jsem byl jen já a indián. Úžasný pocit.“

